

פרשת תבוא

בס"ד. משיחת יום ב' פ' האזינו, ז"ך אלול ה'תש"מ

– לנשי ובנות ישראל תחינה –

הנחה פרטית בלתי מוגה

המדרש מספר: כאשר משה רבינו ראה שבית-המקדש עתיד להיחרב ולא נוכל להקריב קרבנות, שמביאים סליחה לבני ישראל, הוא שאל את השם: "מה צריך לעשות? איך ייסלח לנו אז?"

והשם ענה, שבני ישראל יתאספו "באגודה אחת", הרבה יהודים ביחד, ויאמרו "סדר סליחה". הם צריכים להתפלל לפי הסדר של סדר הסליחות ואז השם יכפר להם.

והמדרש מוסיף שם עוד דבר נפלא:

אנו מוצאים בכל המצוות והעניינים שהשם מסר באמצעות מנהיגי ישראל לבני ישראל כיצד הם צריכים להתנהג; שביחס לרובם ככולם של המצוות, כמעט בכולם, השם אמר שבני ישראל צריכים להתנהג באופן מסויים. וכפי שהיה בדוגמה זאת עצמה: השם ציוה להקריב קרבן במשכן - ואחר כך בבית-המקדש - ודבר זה יביא לסליחה.

כאשר המדרש מספר כיצד השם אמר שיאמרו את "סדר הסליחות" ואז השם יסלח על כל הדברים הבלתי רצויים, דבר שיביא ממילא את ברכתיו של השם,

מוסיף המדרש עוד פרט: השם לא הסתפק בכך שהוא ציוה על כך. אלא, כפי שהמדרש מספר, השם התעטף בטלית ותפילין, כביכול ואמר "סדר סליחות", את י"ג מידות הרחמים. השם שימש בעצמו בתור דוגמה כיצד צריכים לומר סליחות, כדי שיהודים - על ידי אמירת הסליחות - יוכלו להיות מובטחים בברכותיו של השם אפילו בזמן הגלות.

וזהו אחד ההסברים לכך שהשם רצה להראות זאת לבני ישראל: שכן, למרות שהם נמצאים בגלות במהלך הימים שלפני ראש השנה, דבר שמזכיר ליהודי שהוא חייב לעשות תשובה - לשוב - שזהו פירושה של המלה "תשובה": לחזור אל עצמו, אל העצמיות האמיתית של האדם, אל המציאות האמיתית שלו, שהיא יהדות ותורה.

וכאשר אדם צריך לעשות תשובה, אדם עלול לחשוב, חס ושלום, שנחלש מעט הקשר שלו עם השם, והדבר יפגע מעט בברכותיו של השם אליו. למרות זאת, אומרים לו שעליו לעשות תשובה. ומאחר שהשם ציוה לעשות כך, בוודאי הוא יצליח בעשיית התשובה.

פרשת תבוא

עשיית התשובה אינה יוצרת מהפכה כך שנהיה אדם חדש - אלא להיפך! זה מגלה בכל יהודי ובכל בני ישראל במה מתבטאים החיים האמיתיים שלו, ובמה מתבטא העניין האמיתי שלו, ומה באמת יקר לו.

רק בהשפעתם של גורמים חיצוניים, דברים שהם זרים ליהודי, עשוי להראות לזמן קצר שאולי לא את זה הוא רוצה, לא לזה הוא מתכוון ולא בזה הוא מתעניין.

וכאמור, משום כך השם ראה שנחוץ חיזוק מיוחד:

מאחר שיהודים נמצאים בגלות, ואינם-יהודים, או היפך היהדות עלולים לבוא אליהם ולומר: "אתם רואים שאתם נמצאים בגלות, והתורה מודיעה שמהגלות תצאו לא בכוח העצמי שלכם; אלא השם ישלח את משיח צדקנו. השם בעצמו ילך יחד איתו ויוציא כל יהודי מהגלות".

משום כך, זהו דבר קשה, גלות קשה.

לכן צריך השם להראות חיזוק מיוחד, כך שבני ישראל יוכלו להיות בטוחים שהשם מוחל וסולח להם על כל הדברים הבלתי רצויים מהעבר, מהימים שכבר חלפו ועברו, ושמעכשיו והלאה יהיו רק ימים מאירים וימים קדושים, משום שיהיו אלה ימים יהודיים.

ולכן, השם לא הסתפק באמירה בלבד שכאשר יאמרו סליחות הוא יסלח, אלא הוא הראה דוגמה חיה, כביכול. הוא הופיע בטלית ותפילין ואמר את סדר הסליחות כדי שיהודי יראה כיצד "עמו אנכי". השם נמצא עם כל יהודי ועם כל היהודים בכל מצב שבו הם ימצאו.

אפילו כאשר הם נמצאים במצב שדורש עשיית תשובה, אף אז אומר השם: "השוכן איתם". השם שוכן יחד איתם ובתוכם.

וכאשר יהודי אומר את סדר הסליחות, שוב אומר השם את סדר הסליחות ומקיים את הבטחתו והוא מוחל וסולח על כל הדברים הבלתי רצויים, אפילו אם הם אכן קרו.

ועל אחת כמה וכמה בהתחשב בכך ש"ועמך כולם צדיקים": התורה פסקה שישנה חזקה הקובעת שכל יהודי וכל היהודים, מצד עצמם - אם לא מפריעים להם - הם לא רק כשרים אלא גם צדיקים, בדיוק כפי שהשם נקרא "צדיקו של עולם".

והשם נותן, בנוסף למה שצדיק מקבל, גם את מה שמקבל בעל-תשובה, ומה שמקבל

פרשת תבוא

בעל-תשובה זה יותר ממה שצדיק מקבל.

והוא מעניק לכל אחד מהם, ולכולם ביחד, כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה - בטוב הנראה והנגלה.

שתהיה להם שנה טובה ושנה מתוקה, הן בגשמיות והן ברוחניות - הן בדברים הקשורים בגוף והן בדברים הקשורים בנשמה.

וזה יהיה טוב כזה שכולם יבינו שזה טוב. וזה אפשרי כאשר לא רק הנשמה מכירה בכך שזה טוב, אלא גם הגוף מרגיש שזה טוב גם בעניינים גשמיים.

